

РЕШЕНИЕ

№ 1513

гр. Пловдив, 07.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XVIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и четвърти март през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Кристина Янк. Табакова

при участието на секретаря Радка Ст. Цекова
като разглежда докладваното от Кристина Янк. Табакова Гражданско дело №
20215330114320 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по искова молба, депозирана от Сдружение
„Национална лозаро – винарска камара”, ЕИК 130355428, против Сдружение Регионална
Лозаро-Винарска камара „Тракия“- гр. Пловдив, ЕИК 115574500, с която е предявен
установителен иск с правно основание чл. 422, вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 21, ал. 3 ЗЮЛНЦ.

В исковата молба се твърди, че ответникът е член на Сдружение „Национална лозаро
– винарска камара”, на основание чл. 8, т. 1 от Закона за виното и спиртните напитки и
Устава на сдружението, както и член по право на УС на Сдружение „Национална лозаро –
винарска камара“. Сочи, че по тази причина ответникът дължи на ищеца сума в размер на
3000 лева, представляваща дължим членски внос за членството си в Сдружение
„Национална лозаро – винарска камара” за 2020 г., дължимо на основание чл. 21, ал. 3 от
ЗЮЛНЦ и чл. 16, ал. 1, т. 1 от Устава на Сдружението.

Излага, че дължимият членски внос от членовете на сдружението, вкл. и от
ответника, се дължи на основание решение на ОС на ищеца от 14.07.2011 г., с което е
определен размер на дължимия членски внос в сдружението от по 250 лева на месец или в
общ размер от 3000 лева за съответната година с краен срок за внасяне 31.12. на съответната
година, като този размер не е променян за 2020 г. Твърди, че членският внос за 2020 г., не
бил заплатен от ответника до 31.12.2020 г. Била издадена от ищеца фактура №
1000003569/29.04.2020 г. за сумата от 3000 лева, която следвало да се заплати по банков път
по посочена във фактурата банкова сметка.

Предвид неизпълнение на задължението за погасяване на горепосочената сума, срещу
ответника било депозирано заявление за издаване на заповед за изпълнение. По
образуваното заповедно производство, по частно гр. дело № 6042/2021 г. на ПРС, IX гр.
състав, била издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК № 3532/14.04.2021 г., за сумата
от **3 000 лева** – представляваща незаплатен членски внос за 2020 г., за който е издадена
Фактура № 1000003569/29.04.2020 г., **ведно със законната лихва**, считано от датата на

подаване на заявлението в съда – 12.04.2021 г. до окончателното ѝ погасяване, както и за разноси в размер на 60 лева – за заплатена ДТ.

В срока по чл. 414, ал. 2 ГПК, постъпило възражение за недължимост, поради което за ищеца се породил правен интерес да инициира настоящия процес с предявяване на установителния иск в срока по чл. 415 ГПК. Моли се за уважаване на претенцията в пълен размер, ведно със законната лихва от подаване на заявлението. Претендират се сторените в заповедното и в настоящото производство разноси.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответника Сдружение Регионална Лозаро-Винарска камара „Тракия“- гр. Пловдив, с който сочи, че процесното вземане е погасено изцяло с банков превод от 21.01.2022 г., за което представя писмено доказателство – преводно нареждане за кредитен превод.

Предвид извършеното плащане, счита, че производството по делото следвало да бъде прекратено.

Моли, на основание чл. 78, ал. 2 ГПК да не му бъдат възлагани разноските, тъй като доброволно бил заплатил изцяло претендираната главница по иска.

В условията на евентуалност, прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение на ищеца.

С молба – становище от 14.03.2022 г., ищецът признава, че с преводно нареждане от 21.01.2022 г. ответникът е заплатил главницата - предмет на иска по делото в размер на 3000 лева – представляваща дължим членски внос за членството си в Сдружение „Национална лозаро-винарска камара“ за 2020 г.

Искането е да се признае за установено, че ответникът дължи на ищеца законната лихва върху заплатената в хода на процеса главница от 3000 лева, за периода от датата на подаване на заявлението по реда на чл. 410 ГПК до датата на изплащане на главницата – 21.01.2022 г., както и да се осъди да му заплати сторените разноси в заповедното и в настоящото производство.

В открито съдебно заседание, проведено на 24.03.2022 г., ищецът поддържа, че ответникът действително е заплатил главницата, но претендира, че не е заплатена законната лихва, както и разноските в заповедното и в настоящото производство.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, и с оглед изявленията на страните, намира следното от фактическа и правна страна:

За да бъде уважен предявения иск е необходимо по делото да бъде установено наличието на определените в закона предпоставки, а именно: ищецът следва да докаже, че ответникът е негов член; че в Устава на ищеца е предвидено, че неговите членове са длъжни да заплащат членски внос; размерът на членската вноска за 2020 г., както и, че е настъпил падежът за погасяване на всички вноски за 2020 г., т.е. както по основание, така и по размер дължимостта на процесните суми за исковия период.

В тежест на ответника е да проведе насрещно доказване във връзка с възраженията си в отговора, т.е. да докаже, че е погасил задълженията си в срок.

Видно от приложеното ч.гр.д. № 7463/2021 г. по описа на ПРС, в полза на ищеца е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК № 3532 от 14.04.2021 г. срещу ответника за следните суми: 3000 лева – главница, представляваща незаплатен членски внос за 2020 г., за който е издадена фактура № 1000003569/29.04.2020 г., ведно със законна лихва от 12.04.2021 г., когато е подадено заявлението, до окончателното ѝ изплащане. В срока по чл. 414 ГПК ответникът е възразил срещу заповедта. В предоставения на ищеца от съда едномесечен

срок за това е подадена настоящата искова молба.

Ето защо и съдът намира, че предявените установителни искове по реда на чл.422 ГПК са допустими, тъй като са предявени в срок, в резултат от своевременно депозирано възражение от длъжника в заповедно производство, имащо за предмет същите вземания.

На основание чл. 153, вр. с чл. 146, ал. 1, т.3 и т.4 ГПК, като безспорни и ненуждаещи се от доказване са отделени обстоятелствата, че: Сдружение Регионална Лозаро-Винарска камара „Тракия“- гр. Пловдив е член на Сдружение „Национална лозаро– винарска камара” за 2020 г.; че членският внос е в общ годишен размер от 3000 лева за 2020 г., формиран от по 250 лева на месец. /виж Определение по чл. 140 ГПК № 1750/16.02.2022 г./.

Съдът приема тези факти за доказани, включително като ги съпостави с приетите по делото писмени доказателства – Устав на междупрофесионална организация „Национална лозаро – винарска камара“, приет на УС на 10.02.2000 г, последно изм. и доп. с решение на ОС от 02.06.2021 г., както и от справка в ТР, от които безспорно се установява, че ответникът Регионална лозаро – винарска камара Тракия – гр. Пловдив е член по право на ищеца - Сдружение „Национална лозаро – винарска камара“.

Според разпоредбата на чл. 21, ал. 3 ЗЮЛНЦ всеки член е длъжен да прави имуществени вноски, когато това е предвидено в устава. Съгласно чл. 16, ал. 1, т. 1 от Устава на Сдружението - ищец, всеки член е длъжен да заплаща своевременно членския внос, определен от Управителния съвет. С решение на ОС на ищеца от 14.07.2011 г. е определен размерът на дължимия членски внос в сдружението от по 250 лева на месец или в общ размер от 3000 лева за съответната година с краен срок за внасяне 31.12. на съответната година.

Безспорно по делото е, а и от представената по делото фактура № 1000003569/29.04.2020 г., се установява, че ищецът е издал на ответника фактура на стойност 3000 лева за членски внос за 2020 г.

Възражението на ответника за недължимост на процесното вземане, тъй като по споразумение между страните, ответникът е бил освободен от заплащане на членски внос още от началото на членството си, като такъв не бил изискван до образуване на настоящото дело, е неоснователно, тъй като няма представени доказателства в тази насока. Напротив, от приетите по делото писмени доказателства се установява, че с Решение на ОС на ищеца от 18.06.2009 г., е определен размерът на дължимия членски внос в сдружението от по 250 лева на месец, с краен срок на внасяне на членския внос – 31.12., който не е променян.

Ето защо съдът приема, че ответникът Сдружение Регионална Лозаро-Винарска камара „Тракия“- гр. Пловдив е член на Сдружение „Национална лозаро – винарска камара” за 2020 г., както и, че като член на ищеца и на основание чл. 21, ал. 3 ЗЮЛНЦ и чл. 16, ал. 1, т. 1 от Устава на ищеца, ответникът дължи на ищеца членски внос, в общ годишен размер от 3000 лева за 2020 г., формиран от по 250 лева на месец.

Не се спори по делото, а и с оглед изявлението на процесуалния представител на ищеца в открито съдебно заседание, проведено на 24.03.2022 г., а и видно от представените от ответника писмени доказателства – преводно нареждане за кредитен превод от 21.01.2022 г. /л. 108-109/, се установява, че процесното вземане за главница в размер на 3000 лева, е платено на ищеца с плащане, извършено на 21.01.2022 г.

Предвид изложеното, съдът приема, че процесното вземане е възникнало в полза на ищеца, но същото е било погасено чрез плащане, извършено на 21.01.2022 г. В тази насока извършеното от ответника плащане на сумата има характер на извънсъдебно признание за този факт. Признанията на ищеца пък за доброволно плащане се ползват с доказателствена сила срещу него, тъй като касаят неизгодни факти. Ето защо следва да се приеме, че процесното вземане е възникнало в полза на ищеца, но е било погасено чрез плащане. Последното обстоятелство следва да бъде взето предвид с оглед разпоредбата на чл.235, ал.

3 ГПК.

Поради погасяване на вземането, искът към датата на съдебното дирене в настоящото производство се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен по отношение на претендираната главница.

В полза на ищеца следва да бъде присъдена законната лихва от подаването на заявлението в съда – 12.04.2021 г. до плащането на 21.01.2022 г., която изчислена с помощта на електронен калкулатор на основание чл. 162 ГПК е в размер на 237.52 лева.

Относно разноските:

Съгласно т. 12 от ТР № 4/18.06.2014г. на ВКС, ОСГТК, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл.422, респ. чл.415, ал.1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските, както в исковото, така и в заповедното производство. В мотивната част на тълкувателното решение е указано, че съдът по установителния иск следва да се произнесе с осъдителен диспозитив и за разноските, сторени в заповедното производство, тъй като с подаване на възражение от длъжника изпълнителната сила на заповедта за изпълнение в частта ѝ относно разноските отпада.

Съдът намира, че в процесния случай, не може да намери приложение разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК, тъй като по делото се установи, че ответникът с поведението си е дал повод за завеждане на исковете и всъщност не е признал изрично дължимостта на сумите. Тези предпоставки следва да са налице кумулативно, за да се приложи последицата на сочената разпоредба. Освен това, ответникът не е ангажирал доказателства, от които по несъмнен начин да се установи, че е платил сумата, с която да са погасени процесните вземания, преди подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 12.04.2021 г.. Напротив, от представените от ответника доказателства, се установява, че плащането е извършено на 21.01.2022 г., т.е. на дата, следваща подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, поради което и съдът намира, че нормата на чл. 78, ал. 2 ГПК не намира приложение.

Ето защо, съдът намира, че в полза на ищеца, следва да се присъдят направените по делото разноски, както в заповедното, така и настоящото исково производство.

В исковото производство ищецът е направил искане и е представил доказателства за сторени такива в размер на – 60 лева – ДТ.

В заповедното производство ищецът е направил разноски за държавна такса в размер 60 лева и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 528 лева с вкл. ДДС.

Съдът намира за неоснователно направеното от ответника възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, тъй като същият е съобразен с минималните размери на адвокатските възнаграждения съгласно НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. с оглед материалния интерес. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималното възнаграждение е в размер на 440 лева без ДДС, или в размер на 528 лева с вкл. ДДС, т.е. същият е в предвидения минимален размер.

Общият размер на разноските в заповедното и исково производство е 648 лева, който следва да бъде присъден в тежест на ответника.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че Сдружение „Регионална Лозаро-Винарска камара „Тракия“- гр. Пловдив, ЕИК 115574500, **дължи** на Сдружение „Национална лозаро – винарска камара”, ЕИК 130355428, сумата от **237.52 лева** /двеста тридесет и седем лева и петдесет и две стотинки/ - **законна лихва** за периода от датата на постъпване на заявлението по чл. 410 ГПК в съда – **12.04.2021 г. до плащането 21.01.2022 г., КАТО ОТХВЪРЛЯ**, поради извършено в хода на процеса **плащане**, предявения иск по чл. 422, вр. чл. 415 ГПК от Сдружение „Национална лозаро – винарска камара”, ЕИК 130355428, против Сдружение „Регионална Лозаро-Винарска камара „Тракия“- гр. Пловдив, ЕИК 115574500, за признаване за установено в отношенията между страните, че Сдружение „Регионална Лозаро-Винарска камара „Тракия“- гр. Пловдив дължи на ищеца сумата от 3 000 лева - главница, представляваща членски внос за 2020 г., за която е издадена фактура № 1000003569/29.04.2020 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 3532/14.04.2021 г. по ч.гр.д. № 6042/2021 г. на ПРС, IX гр.с.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд – Пловдив.